

SLOVENSKI NAROD.

Plača vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za osten mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr. za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Današnje pretorijanstvo.

—p. Pretorijanci so bili straža rimskim cesarjem in rekli bi, cesarstvu samemu. Zato so imeli večjo plačo, kakor drugi rimski vojaki in prave, s katerimi se slednji pač neso mogli ponašati. Te okolnosti pa so napravile cesarsko bližnjo stražo oholo, mogočno in samosvojo ter marsikateri cesar se je postavil, marsikateri odstavil le po njih volji; volja naroda je bila ničeva in brezuplivna; vojaštvo, pokvarjeno vojaštvo stavilo in odstavljalo je samo glave narodu.

To je bil gotovo nenaraven pojav: jednake pojave pa imamo dandanes na slovanskem jugu, v Bolgariji in v Srbiji.

Ko so bili Rusi izvojevali z neprecenljivimi žrtvami Bolgarom svobodo, postavil se je jim knez nemškega rodu. Naj se o tem bivšem knezu misli dobro ali slabo, jedno je po verjetnih raznih virih gotovo, da je bil le prusk oficir in vojak, da pa o družih gospodarskih nujnih potrebah mladega na-

roda ni imel nikacega pojma. Bolgarski narod, udan kmetijstvu, trgovini in miroljubljen, želel si je hitrega razvitka, da ustopi v kolo naprednih narodov, ter da kar najhitreje uporabi dobrote svobode, ki si jo je priboril s težkimi lastnimi in bratskimi žrtvami; a ljuto se je prevaril! Narod je izprevidel, da knez ni kos svoje nalogi, da ne pozna poklica, katerega ima glavar naprednega naroda ob razviti morski obali ter bolj in bolj se mu je od- tujeval tolikanj več, ker je izprevidel, da prepušča domačo trgovino angleškim rokam, razdvaja pa jih z Rusi, na katere jih veže bratstvo, vera in hvaležnost. Knez sam je tudi lahko opazil ta obrat v bolgarskem narodu, videl je, da v njem samem nema več podpore, iskal si jo je torej v elementu, kateremu je bil z mladega privajen, iskal in našel jo je v vojaštvu, t. j. pred vsem v svojih častnikih.

Bolgarsko častništvo je vse od kraja jako mlado. Ko so pred letom dnij Bolgari razglasili zedinjeno Bolgarijo in ko so na to žaljeni Rusi svoje častnike poklicali iz dežele, postali so golobradi kadeti in podčastniki čez noč častniki in vsem nam je še v živem spominu, kako so potem v bolgarsko-srbski vojni celim armadam zapovedovali z večine stotniki in majorji. Teh stotnikov in majorjev pa ni nihče tako naglo povzdignil, kakor najvišji gospod vojske t. j. knez; on jim je odkazal višjo dostojanstveno stopinjo, on jim je nakazati dal večjo plačo. Stara je istina, da nikdo ni bolj ohol in prevzet, kakor kdor je iz nič nenadno prišel na višjo stopinjo in zopet brez dvoma velja to pred vsem o vojaki, posebno o taci premaladih vojaki, kakor so nastali zadnji čas v Bolgariji, ki razen sable in puške v življenju ne poznajo orodja, ne pripomočka, s katerim bi se dalo živeti sebe in koristiti narodu. Takih častnikov zbral si je knez krog sebe, oni so mu hvaležni za dobljeni kruh, oni so se čudili knezovi sreči nad slabo organizovanim srbskim vojaštvom, on jim je bil rednik in svetnik. Naravno je, da je tako častništvo cenilo kneza nad vse, prisegalo je na ustavo, a knez bil jim je ustava, pa naj bi delal narodu še tako pogubne skoke.

Ko so torej bolgarski rodoljubi izprevideli, da knezova pot vodi v pogubo in ko se je pokazala potreba izgnati ga iz domovine, vzdignili so se isti častniki in napravili so protirevolucijo, kajti —

bali so se za kruh ter precej takrat in pozneje so se oglašali, da bi še pregoreli knezovo prognanstvo samo, da ne pridejo zopet ruski častniki v deželo in da jim ne otmo častniških služeb! Le najinteligentnej del vsake vojske: kadetska šola in topništvo stavilo je potrebe naroda nad knezove, vse drugo se je vrglo na njegovo stran. Vojaški polkovnik Mutkurov je torej bil, ko je upliv knezov zopet vzpostavil, on je postal glava novi vladi, on je pripravil knezu pot, da se je vrnil zopet v Bolgarijo, kakor je rekel — samo zagotoviti častnikom njih dosedanja dostojanstva (?) Častništvo je napravljalo s par sebičniki vred knezu slavnostno sprejeme in častnike je vračajoč i zopet poslavljajoč se knez poljubljaj; narod je gledal in molčal. Ko pa so bili iznenadeni častniki kneza molčeč zopet spremili iz Bolgarije, prišli so skupno v narodno sebranje in to odprlo se je v pravem pomenu besede z orožjem. Sebranje še vedno zboruje s presledki, a bati se je, da pri taci okoliščini njegaleple ne bodo srečni za bolgarski rod. Zgolj vojaštvo, pravo pretorijanstvo gospoduje sedaj v Bolgariji in kjer govori vojaštvo glavno besedo v državnih poslih, ondi ni svobodnemu razvitku dosti mesta. Tako je v večjih državah tako je še lažje v manjih, kjer se ostrina meča toliko prej pozna. Teža stroge vojaške dolžnosti in krvavega davka zrušila je že marsikatero malo državico in vsaka je na krivi poti, ki misli, da more plavati proti sili, katero so postavili mogočni naravni zakoni in — veljasti. Tudi Bolgarom ni bilo misliti, da poženo sami Osmane onkraj Bospora, to bodejo storili le vkupno z Rusi, sami pa naj stražijo svoje meje in stiskajo dišeče rožno olje.

Jednaka politika, kakor zadnji čas v Bolgariji, uganja se že več let na žalost vseh rodoljubov v Srbiji. Srbski „kralj“, in oni, katerim to kaže, igrajo se vojake in da hitreje zapravijo izposojeni denar, napravljajo celo bratomorne vojne samo, da dajo soldateski kaj opraviti, kajti znano jim je, da le v tej imajo še zaslonbo ter, da v narodu nemajo več tal. Finančno stanje Srbije je za desetletja uničeno in najzdatnej viri narodnega gmotnega stanja teko že v židovske roke.

V Bolgariji se popačenost še ni toliko zajela v meso in kri in ker je prve slave konec, bode

LISTEK.

Brata steklarja.

Češki spisala G. Preissova, preložil Franjo T.

(Dalje.)

„Na spanje ne mislim danes,“ odgovori Matej odkritosrčno. Na to umolkne, vzdihne in zašepeče čez nekaj časa: „Joško sedi k meni. nekaj ti imam povedati.“

Joško ga nehoté uboga, ali zdi se mu, da mu nekaj teži prsi, ko huda mōra.

Matej prime bratovo roko, pritisne čelo na njegovo ramo in pravi šepetaje: „Čuj me, brate, jaz se bom oženil!“

„Res?“ odgovori Joško počasi, in sapa se mu zapira.

„Danes sem si premislil, da bo le lep, če dobim z ženo še nekaj denarja h kupčiji — ona je tudi redna leklica, in k vsemu temu jo imam tako rad.“

„Katero si pa izbral?“ vpraša Joško s tresočim glasom; nikoli mu še ni bilo tako težko govoriti, ko v tem trenutku.

„Kaj še ne veš?“

„Ne vem“, odreče Joško, in tesno mu je, kajti utripajoče srce mu pravi kaj drugega.

„Ti si pa tudi“ — — smeje se Matej. „Kaj ne veš, da ljubim Miciko? Jutri se pogovorim z njo, zdi se mi, da misli i ona na mene!“

„Miciko!“ ponovi otožno Joško in potegne roko iz bratove, žene ga, uteči od tod, uteči s celega krasnega sveta. Ali ni ganiti se ne more. Glava se mu nagne na podboj, vse se suče okolo njega, črno mu postaja pred očmi, in iz roja tožnih mislij se objavi samo jedna: „Jaz sem nesrečnež“. Nič ne čuje, kako mu brat objavlja svoje sladke želje. „Že davno sem mislil na njo,“ pripoveduje odkritosrčno Matej, „ali spominjal sem se, da bi ostal ti sirota, ko bi se jaz oženil. Danes pa sem uvidel, da ne more vedno tako ostati. Oženiti se morava oba. Ti ne veš, brate, kako bi me veselilo, ko bi si tudi ti izbral nevesto. Ženitvi bi bili ob enem, a potlej bi složno ko do zdaj gospodarila in se z dobičkom delila. Ti bi lahko ostal doma s svojo ženo in hodil na delo v steklarnico, midva z Miciko pa bi šla po svetu. Nameravam tudi kupiti si po ženitvi malega konjička, rujavca, da bi mogla Micika z menoj po-

tovat. Seveda — v prevelikej vročini in mrazu ne bi to šlo, kajti ona ni tako navajena na težave, ko midva! Ali lepo bi bilo, ko bi hodila z menoj, moje srce — —“

Matej je v svojem sanjarenji še le zdaj opazil, da ga Joško ne posluša. „Joj, že dremlje,“ misli si in mora se zasmijati, da se Joško tako malo briga za bodočnost.

„A slabo si se ulegel, brate,“ govori dalje, „jutri boš celo pobit.“

Buditi ga noče, ali mehkejša ga hoče položiti. Najprej poravnava slamo, visoko jo napravi pri vzglavji, suktno pogrne na njo in položi navidezno spečega brata na pripravljeno posteljo.

Joško se ne gane, čeravno bedi. Matej mu še popravi lase, ki mu visijo čez čelo in pogladi ga po lici s svojo trdo roko. Joško je imel kljubu težavam, ki so ga že obiskale po svetu, mehko in gladko lice, kakor dekle. Ko ga Matej potipa z roko, zmisli se, da je celo podoben rajnej mamici.

Zdaj se še le uleže Matej na slamo zraven brata, kar se spomni, da še ni molil.

„Bog, Bog,“ opravičuje se, „kako me je upijanila ta ljubav! Celó na molitev sem pozabil —!“

tudi pretorijanstvo skoro selo raz svojega konja; v Srbiji bode to že malo pozno, kajti sip in setev sta že skoro zatrta, vendar zemlja je bogata, rod je žilav in upati je, da se i Bolgari in Srbi skoro otreso svojih pretorijancev ter, da se mej nje vendar usele zlati časi mirnega delovanja in napredka kakor jim oboje od srca želi vsak Slovan.

Napotek našim državnim poslancem.

(Izvirni dopis iz Slov. Štajerskega.)

Sedem let pod vladno Taaffejevo hodite tja, kjer delajo postave in kjer bi imeli dobiti vsi narodi svoje pravice, sami pomagajte postave kovati in dostikrat je z Vašo pomočjo našla vlada svoj račun, akoravno ni bilo to na korist slovenskim davkoplačevalcem, Vašim volilcem; in kaj ste dosegli za nas v 1. gospodarskem in 2. kaj v narodnem oziru?

V gospodarskem nič! v narodnem pa še nekaj manj! kajti razmere so zdaj hujše, kakor so bile pod prejšnjimi vladami in čim stareja je Taaffejeva vlada, tem bolj se nam kratijo naše narodne pravice, da, prišlo je celo do tega, da slovenski poslanec, ako se le gane, stvari le škoduje, ker se bode storilo ravno nasprotno temu, kar je ta zahteval. Dosedanji upliv slovenske delegacije je tako ničev, da se že smešnosti približuje.

Te vrstice pa neso namenjene za narodne, ampak za gospodarske težnje.

Zdaj pride na vrsto privilegij avstro-ogerske banke, to je zavoda, ki ima od države pravico izdajati bankovce in ki ima nalog, dajati potrebni kredit vsem narodom; zdaj gre za to, da se ti banki podaljšajo pravice za 10 daljnih let, in na to Vas opozarjamo, da boste pri tej priliki znali nam doseči naše pravice. To bode tem lažje, ker se Vam ne bode nikdo resno upiral, kajti naše zahteve so tako skromne, da še deseti del od tega ne zahtevamo, kar drugi narodi brez ovir uživajo.

Veletrežci in kapitalisti imajo kredit od te banke na razpolago, mi pa veletrežcev in tudi kapitalistov nemamo in torej tudi ne najdemo milosti pri njej.

Mi Slovenci moremo postati deležni koristij le posredno in sicer jedino le po naših denarnih zavodih. Nihče ne more ugovarjati, da neso varni, posameznim bi se pa vendar vedno prošnje odbijale „als nicht kreditfähig“.

Treba je torej se tukaj postaviti na noge in avstro-ogerska banka se mora postavno v to prisiliti, da daje posojilnicam potrebni odprti kredit na njih lastne menice. To je vse, kar v tem oziru zahtevamo in to tirjamo od Vas gospodje, da nam to priborite. Ne bomo dali Vam veljati izgovora „es war nichts zu machen“, temveč Vi gospodje morate proti vsakemu predlogu o podalšanju privilegija in tudi vladnemu predlogu nasproti glasovati, ako v njem ne bo takega postavnega določila.

Predolgo bi bilo, vse razloge tukaj navajati, zlasti, ker se je o tem že mnogo pisarilo. Gospoda M. Vošnjaka naloga bode, da kot strokovnjak to stvar vsem našim poslancem in pa tudi Hohenwartovemu klubu natanko razjasni in naše zaveznike Čeha za to stvar ogreje.

Ker je po toči prepozno zvoniti, Vas torej še jedenkrat opozarjamo na to, da bodo volilci strogo

sodili Vaša dejanja o tej stvari in natančno preštetali, ali ste res povsem storili, kar je bilo potrebno in kar je bila Vaša sveta dolžnost.

Konečno omenjamo, da ima tudi „klub prijateljev zadrug“, katerega ud je tudi g. Vošnjak, hvaležno polje in žeteti bi bilo, da ne ostane samo na papirju ta klub, kakor do zdaj, kajti drugoga ni znano o njem, kakor to, da je imel dve seji in da se je odbor izvolil.

Ni pametnega razloga proti našim pravičnim in zelo skromnim terjatvam, torej tudi naših poslancev naloga ni in ne bo težavna, ako pa kljub vsemu temu ne boste za nas nič dosegli potem — no, potem bomo pa začeli misliti, je li sploh umestno, še nadalje pošiljati Vas na Dunaj.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. septembra.

Čehi so jako nezadovoljni z naučnim ministrom pl. Gautschem. Češki listi zahtevajo, da bi poslanci napeli vse sile, da se Gautsch odstrani ali pa začne drugo politiko. Sedaj naučni minister na svojo moč pospešuje nemško šolstvo na Češkem in Moravskem, češko pa ovira. „Narodni Listy“ so izvedeli, da z ministrom pl. Gautschem celo grof Taaffe in pl. Dunajevski nista zadovoljna, ker bode s svojim postopanjem razbil desnico in tako vlado pripravil ob večino, ko se bode sklepala nagodba z Ogersko. Ta list pa sam prav ne verjame te vesti, ker tudi grof Taaffe sam rad prezira Slované.

Vnanje države.

V soboto popoldne pripeljal se je ruski general Kaulbars v Sofijo. Mnogo odličnih članov bolgarske opozicije peljalo se mu je naproti. Od oficijalnih oseb se mu pa naproti ni peljal nikdo drugi, kakor prefekt s svojim tajnikom. Kakor se govori, bode Kaulbars zahteval, da se v Bolgariji takoj odpravi obsedno stanje, da se izpusté vsi zaprti politični zločinci in da se volitve za veliko sebranje odlože. — Stranke v Bolgariji se nekda skušajo približati druga drugej. Stambulov in Cankov sta že imela več posvetovanj. Poslednji je nekda obetal vzajemno postopati s Stambulovom, ako bosta ministra vnanjih in notranjih zadev izbrana po njegovej volji.

Z energičnimi naredbami je nekda srbska vlada zatrla roparstva na jugu in jugovzhodu. Večino roparjev so ubili ali pa ujeli. — Srbska vlada je bila poslala v Sofijo znanega vodjo onih radikalcev, ki so se pridružili vladnej stranki, Tedoroviču, da se je pogajal z bolgarskim regentstvom in vlado zastran obnovljenja diplomatske zveze mej Srbijo in Bolgarijo. Njegova pogajanja so nekda bila uspešna. Dr. Stransky pride v kratkem v Beligrad kot bolgarski zastopnik, Srbija pa pošlje v Sofijo tudi svojega zastopnika.

V Rusiji vedno bolj zgubljajo veselje za okupacijo Bolgarije. Celo taki listi, ki so sprva bili za okupacijo, so sedaj proti njej. Jedino v tem slučaju, ko bi na noben drug način Rusija ne mogla obnoviti svojega upliva na Balkanu, bode zasela Bolgarijo. V Peterburgu se boje, da ne bi okupacija dala povoda novim zmešnjavam. Avstrija bi zahtevala kake kompenzacije, ravno tako tudi Grška. Sploh pa Rusija ne bode ničesar storila poprej, da dobi od generala Kaulbarsa poročila iz Bolgarije.

Že nekaj časa se govori, da bi Rusija rada sklenila zvezo s Turčijo. Mi sicer ne vemo, koliko je na tem resnice. Pomenljivo je pa, da tako zvezo zagovarjajo celo razni ruski listi. Nedavno pisal je jeden večjih Moskovskih listov, da je Turčija jedina na Balkanu, s katero more Rusija računati in priporočal zvezo z njo. „St. Peterburgskaja Vjedomosti“

proti čumnati in gleda skoz malo špranjo v njo, celo malo je od vrat oddaljena. Tako blizu je zdaj da šine Jošku vsa kri v lice. Naglo se odmakne, da ne bi ga opazila, sam pa jo dobro vidi. Ne — ni se mu več mogoče ustaviti — k njej mora iti — samo toliko, da jej reče, naj ne misli več na njega!

Nagne se naprej, roka prime za vrata, ali noge se ne ganejo z mesta. —

„Micika,“ govori Zoralek v spanji, jaz kupim malega konjiča, rujavca, in lahko boš šla z menoj — lepo zraven mene! Če bo huda zima ali velika vročina, boš pač morala doma ostati, a jaz bom mislil povsodi le na tebe, moje srce — — —!“

Otrpnelo vleče na uho Joško. Matej še nekaj šepeče, ali tega že ne more več umeti. Zatemni se mu pred očmi, na kolena se omahne k bratu na slamo.

„Moj Matejko“, ihti milo, „veliko gorje si mi napravil, ali kaj moreš za to, da sva jo hotela oba? — Jaz ti jo pustim — saj si ti starši in toliko si že storil za-me. — Jaz ti jo pustim!“

(Dalje prih.)

se pa tudi ob nekej priliki trdile, da se je Rusija 1877. in 1878. leta držala napačne politike, ko je branila splošne slovanske koristi. To je uzrok vseh njenih neuspehov na Balkanu. Rusija bi se bila morala postaviti na izključno rusko stališče in pred vsem gledati na to, da se vprašanje o morskih ožnicah za njo ugodno reši. Mi mislimo, da to so le mnenja dotičnih listov, vlada pa da še vedno spoznava, da se moč Rusije opira baš na slovansko idejo. Ne mogli bi sicer razumeti, čemu se Rusija toliko briga za bolgarske zadeve. Nek Pariški list sicer že poroča, da se je prijateljska pogodba mej Turčijo in Rusijo že podpisala, kar pa ni verjetno. Jedenkrat se je širila podobna vest, pa se ni obistinila.

Preiskava zaradi napada na rumunskega ministrskega predsednika vrši se jako strogo. Rumunska vlada želi vsekako, da se izve, kdo je pravi prouzročitelj temu napadu.

Po poročilih iz Madrida tamošnji izgredi neso bili tako neznatni, kakor trdijo španska oficijalna poročila. Bila je ustaja v pravem pomenu besede in posrečila se ni samo zategadelj, ker je vodstvo ustajnikov bilo preslabo. Ko bi bila pa v Madridu ustaja uspešna, bili bi se pa hitro drugod spuntali, kajti po vseh mestih bilo je vse za upor pripravljeno. V vseh polkih je mnogo revolucionarnih elementov. Tri ure so ustajniki v Madridu delali, kar so hoteli, še le potem so jih začeli vladi zvesti vojaki preganjati. Red pa na Španjskem še nikakor ni zagotovljen s tem, da so zatrli to ustajo, v kratkem lahko bukne nov ustanek, ki se pa za monarhijo morda ne bode tako srečno končal.

Kakor pišejo razni listi, misli Nemčija zopet pomnožiti vojsko. Znatno se bode pomnožilo topništvo in konjica. Poljsko in trdnjavsko topništvo se bode popolnem ločilo. Morda so baš poslednji dogodki Nemce poučili, da je njih vojska premajbna, da bi mogla Nemčijo braniti v vseh slučajih. Pokazalo se je, da je kaj lahko, da se Nemčija na vzhodu in na zapadu hkratu zamota v vojno.

Izredno zasedanje angleškega parlamenta se je zaključilo s prestolnim govorom, kateri konstatuje, da so odnosi z vsemi vlastmi prijateljski. Ker se je spuntal jeden del bolgarske vojske, se je odpovedal knez Aleksander prestolu in sedaj vodi upravo kneževine regentstvo. Delajo se priprave za volitev novega kneza v zmislu Berolinske pogodbe. Nadalje prestolni govor zagotavlja, da se od strani Anglije ne bodo rušile razmere, katere so Bolgarijam zajamčene po pogodbah. Pa tudi druge vlasti so zagotovile, da se hočejo ozirati na pogodbe. Prestolni govor naznanja, da se je sestavila komisija, ki bode pretresovala vprašanje o zakupni sistemi in nakupu posestev na Irskem ter izraža željo, da bi se posamični deli države še bolj spojili. — Angleški vladni listi pišejo, da se Anglija nikakor ne bode spuščala v boje v Evropi. Njeni interesi se neso še toliko rušili, kakor interesi drugih držav. Da Anglija res ne misli na kako vojno, kaže tudi to, da skoro vsi ministri pojdejo na počitnice.

Dopisi.

Z Belokranjskega 24. septembra. [Izv. dop.] Včeraj je bila otvorjena novo dodelana narodna šola v Dobličah v prijazni vasi, uro hoda od Črnomlja. Dobliče spajajo v jedno občino vasi: Jarneja vas, Grič, Bistrico, Jelševnik, Maverno, Stražni vrh in Miklarje. Iz teh vasij so hodili otroci v Črnomeljsko četverorazrednico k pouku; ali velika oddaljenost, često slabo vreme, deževje, mraz in sneg ter to in ono prizadevalo je otrokom mnogo trpljenja in resno je že bilo misliti, na kak način to predrugačiti. Temu se je tudi zadostilo. Že se dviguje krasno jednonadstropno poslopje sredi vasi, kazoč, da je tudi tu svetišče, kjer se bode slovenska mladež bližje učila ljubiti Boga, dom in cesarja! Kakor navedeno, bilo je včeraj slovesno otvorjenje. Iznad šole vihrala je velika cesarska zastava, nad vratmi slovenska trobojnica; pred uhodom pa so bili mlaji. Ob 9. uri bilo je vse zbrano. Zvonovi zadone, topiči zagrome in novi g. učitelj vodi mladež v cerkev k sv. opravitu, koje je služil Najvikšemu g. J. Golob, katehet — mladina pa je pela pri sv. maši. Po sv. maši vračali smo se v procesiji v šolo, kjer je bilo posvečenje šolskega poslopja, potem pa ogovor vodje c. kr. okr. glavarstva g. Ludovika marquisa de Gozzani. V daljšem govoru obrnil se je najprej do občinskega zastopa Dobliškega, razpravljajoč korist šole in vzlasti prednosti šole v Dobličah, izrazujoč se, da se je občinski zastop s tem pokazal, da je unet za blagor ljudstva.

Da se je pa šola v vaši občini ustanovila in se vaša mnogoletna želja uresničila, zahvaliti se je tudi šolskim in deželskim oblastvom, katere so, oziraje se na splošno slabe materijalne razmere dovolile izdatne podpore za zgradbo šole. Visoki deželni zbor dovolil je do sedaj 700 gld. iz deželnega zaklada, visoki c. kr. deželni šolski svet iz podpor slavne Ljubljanske hranilnice 1200 gld.; nadalje

Poklekne in vroče moli za brata, rajne roditelje, Miciko in za svojo srečo. Po molitvi pa se mu takoj uleže spanje na trudne oči in sanje o sreči sanja dalje koprneča njegova duša.

Ura mine za uro, Matej sope lahko, Joško pa se nemirno premetuje po pribežnej, od bratove roke pripravljene postelji. Nazadnje se usede in pogleda skozi odprta vrata čumnate na dvor. Luna stoji visoko na nebu in na celem dvoru ni nijedne sence — polnoč je že blizu!

Joško se dvigne, pripahne čumnatna vrata in pusti samo toliko odprta, da vidi na dvor. Glej! — Srce mu začno silno tolči; iz hiše pride ženska postava. Na vse strani se ogleda in gre tiho po dvoru proti lipi. Ne samo belkasta jopica in črna janka in dolge rumene kite pravijo Jošku, kdo je — najbolje pozna srce — Miciko. Na klopico sede in čaka — na njega. Zdaj pa ustane, z roko se prime lipe in gleda vedno proti čumnati. — — — Z nova se usede in tepeče po zemlji z bosima nogama.

Vse to vidi Joško za pripačjenimi vratmi, a odločil se je, da se ne gane z mesta, naj ga tudi srce boli. Micika se zdaj dvigne, počasi, boječe stopa

moram omeniti še največjega podpornika šolstva, presvetlega vladarja Frana Josipa I., kateri je v svoji blagodušnosti 200 gld. daroval iz lastnega premoženja.

Ko je potem govornik še kot predsednik c. kr. okr. šolsk. sveta izročil šolo varstvu krajnega šolskega sveta in občine, izrazil je željo, da bi oba vzajemno delala na korist šole in mladine ter končal: Izrekam tedaj vsem blagim podpirateljem pri novi zgradbi presrečno zahvalo, vzlasti pa največjemu pospešitelju šolstva presvetlemu vladarju Franu Josipu I. trikratni živio! Gromoviti živio zaori in mladina je zapela cesarsko pesen.

Potem je nagovoril mladino g. nadzornik A. Jeršinovic. V ginljivih besedah spodbujal je mladino pridno v šolo hoditi; obrnil se je do starišev, naj vzajemno z učitelji odgojujejo mladež Bogu v čast, cesarju in domovini v korist. S tem se je končala slavnost v šoli, tej pa je sledil skupni obed pri g. Stoniči. Mej obedom napil je g. Gozzani podjetnikoma gg. Vrtinu in Stoniču za izvrstno zgradbo in napitnice so se vršile druga za drugo.

Navzočnega je bilo mnogo občinstva, pa tudi gospodje učitelji iz Črnomlja, Dragatuša in Vinice udeležili so se te slavnosti ter nam zapeli nekaj slovenskih pesnic.

Konečno ne smem še pozabiti napitnice, ki je veljala našim slovenskim bratom v Ameriki, vzlasti pa gosp. M. Vrtinu, očetu škofa Janeza Vrtina v Marquette, ki je podaril prostor za zgradbo nove šole, želeč, da bi Dobliška šola izgojila mnogo mož na čast slovenske domovine!

Domače stvari.

— († Adolf Obreza), državni in deželni poslanec, umrl je — kakor se nam naznanja baš pred sklepom lista — včeraj zvečer ob 10. uri na svojem domu v Cerknici v 52. letu svoje dobe.

— (Imenovanje.) Gospod Ivan Gnjezdca, katehet na ljudskih šolah Ljubljanskih, imenovan je učiteljem veronauka na tukajšnji državni realki.

— (Umrli) je včeraj v Rudolfovem g. Marija Papež, rojena Pehani, mati Ljubljanskega odvetnika dr. Fr. Papeža in tašča dež. svetnika dr. Galčeta v Celji. V. M. P.!

— (Velika akademija), katero je včeraj priredilo telovadno društvo „Sokol“, se je v vsakem oziru prav dobro obnesla. Parter in galerije so bile jako polne in tudi lože neso kazale toliko praznot, kakor včasih, premnogovrstni spored pa se je izvajal točko za točko z nenavadno točnostjo in vrlino. Po ouverturi iz opere „Serežan“, katero je sviral vojaška godba 17. pešpolka baron Kuhn na občno pohvalo, bila je telovadba na drogu. Burni živoklici in ploskanje pozdravljali so deseterico „Sokolov“, ki so nastopili pri tej točki, ter se ponavljali pri vsaki posamični vaji. Pohvala bila je umestna in zaslužena, kajti vse vaje, najtežavnejše in še tako vratolomne, izvrševale so se gladko in elegantno. Občinstvo je vsacega izmed Sokolov odlikovalo burnim priznanjem, mi pa si štejemo v dolžnost, da izrekamo hvalo posebno gg. Benčan, Fink, Kališnik in Mulaček, ter obžalujemo da je prvoimenovani včeraj zadnjikrat javno nastopil, kajti ravno g. Benčan odlikoval se je po posebni smelosti in žilavosti in bil eleganten telovadec. — Pevski del obsegal je dva četerospeva in jeden samospev. Četerospev „Slovo od lastovke“, zložil dr. B. Ipavic, je jako ljubka skladba, ki sega v srce in se bode udomačila po vsem Slovenskem. Peli so jo gg. Meden, Štamcar, Pucihar in Paternoster. Imena teh pevcev znana so po vsem Slovenskem, iz tega je že ob sebi umevno, da je petje bilo krasno. Isto velja o Hajdrihovem „Milo se v meni srce topi“. Samospev pel je gosp. Meden in izbral si Viharjevega „Mornarja“. Krasne Preširnovе besede in prelepa Vilharjeva skladba ne našle bi lahko takega interpretata, kakor je ravno gospod Meden. Poleg fine šole in zvonkega obsežnega glasu, diči ga posebno to, da poje iz srca in da vname in gane vsakega poslušalca. Po končani pesni dopeli so mu pa tudi tako viharni kliči, da je moral nastopiti še jedenkrat. Pel je za dodatek še pesen „Lahko noč“, z istim popolnim uspehom. Za Medenom nastopil je in sviral Leonardova „Grande fantaisie militaire“, „Glasbene Maticе“ učitelj za gosli, gosp. Ferdo Riediger, nova sila, ki pa bode važna v glasbenem življenju Ljubljanskega. Gosp. Riediger je prav simpatična oseba, gosli pa ima tako v svoji oblasti in njegova tehnika je že sedaj tolika, da se njegovo sviranje že zdaj

sme virtuožno imenovati. Izvestno ima še lepo bodočnost pred seboj. Pri zadnjih dveh točkah spremljal je g. pl. Janušovsky na glasoviru, ki ga je za ta večer bil brezplačno prepustil gospod Dragotin. Za pevskim delom prišla je na vrsto Trifkovičeva burka „Francosko-pruska vojna“, katera je sicer s prekretekimi bojami pisana, a je za zabavo in veselost občinstva kakor nalašč, osobito, kadar se tako predstavlja, kakor včeraj. Gospice Matilda in Gizela Nigrinova in Zvonarjeva, gg. Kocelj, Borštnik in Danilo predstavljali so razne epizode in prizore tako pristno, da je bilo vse v smeju in se je splošna veselost celo jedne gospice na odru prišla. Priporočali bi, da se ta burka z istim osebjem kmalu zopet spravi na oder. Konec akademiji bila je telovadba na bradlji in skupine. Na bradlji telovadili so isti Sokoli, kakor na drogu, pri skupinah pa je sodelovalo vsega vkupe 20 Sokolov. Vse je šlo gladko in društvo „Sokol“ je včeraj nas preverilo, da se dostojno pripravlja na svojo 25. letnico, ki bode v bodočem letu. Dasi smo bili z vsemi točkami izredno zadovoljni, moramo vendar izreči tudi kritično besedo, tikajočo se programa. Četudi so bile vse točke prav dobre in celo izborne, bil je spored vendar predolg — predstava trajala je nad 1½ uro — nekoliko manj, bilo bi v tem oziru — več.

— (Lepo železno ograjo) od kovanega železa postavili so zadnjo soboto vrh stopnišča pod Tivolskim Gradom. Izdelala jo je po mestnega stavbenega urada načrtu g. Tönniesa tovarna.

— („Popotnik. List za šolo in dom“) ima v svoji 18. številki nastopno vsebino: Pestujmo kolegijalnost. (Indrič Čech.) — A. M. Slomšek. Spisal Fr. Jamšek. — O rabi navorja. Prof. Fr. Hauptman. — Logika. Spisal dr. Josip Križan. — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Spremembe in natečaji.

— (O Prhavci) novem potovalnem učitelju na Primorskem čitamo, da je slovenskih starišev sin, a da umeje prav malo slovenski. Kako bode po tem takem poučeval slovanske Istrane v kmetijstvu, nam je nedvomno.

— (Kolera) v Trstu ponehava. Brzjavka z dne 25. t. m. naznanja, da so v poslednjih 24 urah samo 3 osebe za kolero zbolele, umrl pa ni nihče.

— (Toča), kakor orehi debela, pobila je pretekli petek na Brdu in okoli Brda v okraji Kamniškem. Ovočje, ajda in drugi pridelki so močno poškodovani in škoda je velika.

— (V Prevaljah) na Koroškem je pred nekoliko dnevi gad pičil otroka, ki je kmalu umrl. Županstvo razpisalo je nagrado za vsakega ubitega gada in v kratkem so jih 19 pobili, mej njimi dve gadnji, od katerih je jedna imela 5, druga 8 mladčev.

— (Izpred porotnega sodišča.) Čudna družba sedela je drugo polovico preteklega tedna na zatoženi klopi pred porotnim sodiščem, kateremu je predsedoval nadsodni svetnik gosp. Grdešič. Državno pravništvo zastopal je g. Pajk, zagovorniki so bili dr. Mosché, dr. Hrašovec in dr. Suppan. Prvi na obtoženi klopi bil je Janez Pintar, 30 let star, mizar iz Stare Loke, poleg njega priden učenec 6. gimnazijskega razreda v Ljubljani, Anton Benedik iz Dolenje vasi pri Škofji Loki, za njim Josipina Pintar, roj. Strupi, 44 let stara, žena glavnega zatoženca in zemljišna posestnica v Stari Loki; dalje Miha Demšar, 31 let star, mož posestnice iz Knapov in zadnja zatožena Mina Demšar, 26 letna posestnica v Dolenji vasi pri Škofji Loki. Vsa ta petorica zatožena je hudodelstva goljufije. Glavni prouzročevalec vseh goljufij, Anton Demšar, ki je rabil za svoje grešno orodje tudi nedolžnega dijaka Benedika, kateri je brezdomno tudi Pintarju vso goljufijo narekoval, on se je odtegnil roki pravice in jo popihal v Ameriko. Obravnava trajala je 4 dni, večkrat pozno v noč. Sklenila se je še le v soboto pozno zvečer. Bila je obširna, zato nam je možno priobčiti le najvažnejše stvari. Janez Pintar prišel je pred 9 leti mizarstvo v Škofji Loki, a z obrtom ni šlo naprej. Za prvo izgubo prišla je druga in kmalu zabredel je v dolgove, niti naročenega lesa ni plačati mogel. Avgusta 1880 se je oženil z Josipino Strupijevo. Po poroki mu je njegova mati izročila 1900 gld., s tem denarjem kupil je v Stari Loki Tineta Telbana posestvo za 3400 gld., na kupnino plačal v gotovem 1000 gld., prevzel uknjiženega dolga za 1500 gld. in se zavezal ostalo kupnino 900 gld. v dveh obrokih popla-

čati. Najel si je po tem kupu žago za furnire, da bi tudi z lesom tržil. A bila je zopet zguba na zgubo, tudi z mizarstvom ni šlo, kajti mnogo imel je pomočnikov, dela pa nič, ker navadnega dela ni hotel, umetno pa je seveda v Stari Loki le redko. Dolgovi so se močno nakupčili, zatoženi Pintar opustil je obrt l. 1882 s svojo lesno trgovino. L. 1883 izročil je svojo posestvo v vrednosti 3500 gld. z vsem bišnim orodjem svoji ženi, izimši mizarско orodje. Žena pa je prevzela dolgove za 2970 gld. in zavezala se je v pogodbi, da poplača vse dolgove, katere je imel zatoženec do dne 9. februarja 1883. Zatoženi Pintar je takrat izjavil, da nema drugih dolgov, kakor naštete. A ta izjava bila je zlagana, imel je Pintar takrat že še posebej 1225 gld. dolgov. Vsi upniki, ki neso bili v pismo vzeti, začeli so tožiti, a nobeden ni dobil plačila, kajti žena zatoženčeva je vsako plačilo odbila. Ko bi se bilo zatoženčev posestvo prodalo, stržilo bi se bilo prav lahko, (ker je bilo toliko vredno) do 5000 gld. in vsi upniki dobili bi svoj denar. Zatožena je Pintarjeva žena hudodelstva goljufije, ker je v svoji gostilnici po moži Janezu Pintarju izsleparjeno vino, o katerem bode pozneje govor, prodajala. Ko se je bil zatoženi Janez Pintar svojega posestva tako dober kup znebil, pričelo se je zanj novo podjetje. Naročal in dobival je najraznovrstnejše stvari v nemali vrednosti iz raznih krajev, katere je že s tem namenom naročal, da jih nikdar plačal ne bode. Od marea l. 1883 pričel je svoja goljufiva delovanja, katera sam priznava. Naročil in dobil je od trgovcev Hirschl-Bachrah v Kaniži 15 žakljev koruze, vredne 87 gld., od Benjamina Kofler-ja v Salurnu vina za 65 gld., od grof Thunove pivovarne v Sorgendorfu piva za 70 gld., od vinskega trgovca Moritza Schreiberja v Badenu pri Dunaju vina za 70 gld., od trgovca Karola Frölichja v Št. Petru vina za 86 gld., od firme Moritz Fleischmann & Comp. v Budimpešti vina za 243 gld., od firme Frosch v Gradci sladkorja za 58 gld., od prodajalca šivalnih strojev J. Jaxa v Ljubljani stroj za 50 gld., Plzenskega piva od Schedirya v Gradci za 54 gld., od vinske trgovine Weiss in Latzko v Budimpešti vina za 273 gld., od pivovarne barona Sternečka v Silberreggu na Koroškem piva za 143 gld., od firme Neuhofer in sin daljnogled za 35 gld., od firme Josip Pölzl v Grafendorfu ročno mlatilnico za 100 gld., od Josipa Frohnerja v Budimpešti vina za 254 gld., od Janeza Steyerja iz Ljutomera vina za 76 gld., od firme Lichtenstein velik jermen za 45 gld., od Janeza Fischerja v Beljaku piva za 75 gld. in od Karola Gohna iz Beljaka figove kave za 53 gld. vkupe 1807 gld.

(Dalje prih.)

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Slovenji Gradec 26. septembra. Podružnica sv. Cirila in Metoda za Slovenji Gradec in okolico z velikim navdušenjem danes ustanovljena. Ustanovnikov petnajst, udov nad osemdeset.

Dunaj 27. septembra. Kongres orijentalistov otvorjen. Pokrovitelj nadvojvoda Rainer pozdravil zbor z željo, da bi tudi ta kongres znanost obogatil. Naučni minister pozdravil zborovalce v imenu vlade.

Sofija 27. septembra. Pri prihodu govoril Kaulbars z osobami, pozdravljajočimi ga, nekoliko besed, rekoč: Rusija želi, da se stranke zjedinijo, da nobena ne bode tlačena. Bolgarska vlada bi prav storila, ko bi vse kompromitovane izpustila ter odpravila obsedno stanje. Kaulbarsu zdi se tudi neumestno, da bi se golemo sebranje, ki ima voliti kneza, takoj sklicalo, ker je dežela še premočno razburjena. Kaulbars bode danes ali jutri zjutraj imel konferencijo s člani vlade.

Trst 27. septembra. Povodom petdesetletnice avstrijskega „Lloyda“ spustili so danes slovesno novi največji Lloydovi parobrod „Imperator“ v morje.

Budimpešta 26. septembra. V poslednjih 24 urah 38 oseb za kolero zbolelo, 18 umrlo.

Bukurešt 26. septembra. Velik javni shod narodno-liberalne stranke izrekel popolno zaupanje ministerskemu predsedniku Bratiano, mu zagotavljal podporo, zahteval uporabljanje zakonov ter izjavil, da bode pobijal delovanje onih, ki z nezakonitimi sredstvi deželo v nevarnost spravljajo.

Razne vesti.

* (V Bolgarski) je za kneza Batenberga militarizem silno napredoval. Ko so bili ruski častniki odpoklicani, so bolgarski vojaki izredno hitro avansovali in plače so se povečale, da v nobeni evropski državi ni tolikih. „Esercito italiano“ piše, da ima v Bolgarski častnika namestnik 4425 frankov letne plače, poročnik 5025 frankov, stotnik 7350, major 9350, podpolkovnik 11.520, polkovnik 13.170, generalni major pa 15.000 frankov na leto. Pokojnina je določena v razmeri teh plač. Iz tega se vsakdo lahko prepriča, da je Battenberg, kakor smo mi že trdili, skrbel le za vojake, bedni narod pa mu ni bil mari.

* (Francoski okus): Iz življenja poznatega maršala Manteuffla, bivšega gubernatorja na Alzaško-Lotaringškem, pripoveduje se mej drugim i nastopna dogodbe: Nekoč pri obedu razgovarjal se je nemški maršal z nekim francoskim diplomatom o okusu in izpeljavi obrtnostnih proizvodov. Diplomata trdil je, da v tem pač nedosežen na širnem svetu stoji narod francoski; da je niti najneznatnejše stvarice ni, iz koje bi ne izumila kaj v resnici čednega duhovitost — Francoza! Razkačen in zlovoljen zbog trdovratnosti, s koje je Francoz dosledno svoje mnenje zastopal in branil, izruje maršal las svoje sive, zmršene bradi, ponudivši jo Francozu z opomnijo: „No, napravite iz tega kaj lepega, okusnega.“ Brez daljšega pomisleka vsprejme ponudbo ter izročeni mu las nemudoma odpošlje znanemu pariškemu juvelirju s pristavkom, za kaj da se gre. — Ne preteče še teden dni, ko prejme nemški maršal iz francoske metropole eleganten „etui“, v njem okusno izvršeno naprsto iglo v podobi pruskega orla, v krempljih držeč znano sivo šetino, na koje konci sta viseli po jedna zlata kroglica ter na teh udolbena napisa „Elsass“ in „Lothringen“, pod pruskim orlom pa so se nahajale sila pomenljive besede: „Ihr haltet sie nur an einem Haar!“ — Istinito, duhu časa primerni, francoski — fini okus.

Tuji:

26. septembra.

Pri Slova: Suhač, Gasparovič z Dunaja. — Šlibar iz Praga. — Bolter z Dunaja. — Andres iz Gradca. — Pick, Fried z Dunaja. — Mann, Berger iz Trsta.

Pri Malet: Mittler z Dunaja. — Kroschl iz Gradca. — Pfeifferer iz Kočevja. — Recher iz Ljubljane. — Littig iz Reke.

Pri cesarji avstrijskem: Andolšek iz Trčica.

Tržne cene v Ljubljani

dné 25. septembra t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špelič, kgr.	gl. kr.
Rež,	487	Surovo maslo,	90
Ječmen,	422	Jajce, jedno,	25
Oves,	276	Mleko, liter,	8
Ajda,	422	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	471	Teleče,	58
Koruz,	471	Svinjsko,	62
Krompir,	250	Kostrunovo,	30
Leča,	11	Pisane,	40
Grah,	10	Golob,	17
Fižol,	10	Seno, 100 kilo,	1
Maslo,	1	Slama,	241
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	630
Speh frišen,	62	„ mehka, „	410

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebu	Mo-krina v mm.
25. sept.	7. zjutraj	736.42 mm.	9.0° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	736.26 mm.	13.8° C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	738.18 mm.	7.6° C	sl. vzh.	jas.	
26. sept.	7. zjutraj	740.15 mm.	4.8° C	brevz.	megla	
	2. pop.	740.10 mm.	15.4° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	742.46 mm.	7.0° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 10.1° in 9.1°, za 3.8° in 4.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 27. septembra t. l.

(Izvirno telegrafočno poročilo.)

Papirna renta	84	gld.	05	kr.
Srebrna renta	84	gld.	75	kr.
Zlata renta	117	gld.	—	kr.
5% marcna renta	100	gld.	—	kr.
Akcije narodne banke	861	gld.	—	kr.
Kreditne akcije	276	gld.	90	kr.
London	125	gld.	55	kr.
Srebro	—	gld.	—	kr.
Napol.	9	gld.	96	kr.
C. kr. cekini	5	gld.	96	kr.
Nemške marke	61	gld.	55	kr.
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	131	kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	169	kr.
Ogrska zlata renta 4%	105	gld.	65	kr.
Ogrska papirna renta 5%	93	gld.	30	kr.
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	gld.	50	kr.
Dunavska reg. srečke 5%	100	gld.	117	kr.
Zemlj. ob. avstr. 4% zlati zast. listi	124	gld.	50	kr.
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	gld.	—	kr.
Prior. oblig. Ferdinandove sev. želez. ce	98	gld.	50	kr.
Kreditne srečke	100	gld.	176	kr.
Rudolfove srečke	10	gld.	18	kr.
Akcije anglo-avstr. banke	120	gld.	108	kr.
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	195	gld.	75	kr.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tužnim srcem naznanjamo prežalostno vest, da so naša preljuba mati, oziroma tašča, gospa

MARIJA PAPEŽ, ROJENA PEHANI

danes ob 6. uri zjutraj, po dolgej bolezni, prevadeni s sv. zakramenti za umirajoče, v 73. letu svoje starosti, mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb bo v ponedeljek 27. septembra ob 6. uri popoldne.

Svete maše za blago ranjco služile se bodo v raznih cerkvah.

Prebлага ranjka priporoča se vsem sorodnikom in prijateljem v pobožen spomin.

Rudolfovo, 26. septembra 1886.

Dr. Fran Papež, odvetnik, sin.

Marija Gallé, roj. Papež, hči.

Matilda Papež, roj. Treo, sinova.

Dr. Josip Gallé, c. kr. dež. sodnje svetovalec, zet.

(707)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

spisal

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljevim in založnikovim preložil ANTON FUNTEK.

Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojim prevodom Baumbachove poezije „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

351—16)

Zahvala.

(705)

Vsem prijateljem in znancem ob Kolpi, od katerih se mi osebno posloviti ni bilo mogoče, ključem: Prisirčni „Z Bogom“! — Gospodom, kateri so me pri mojem odhodu tolikanj počastili pa izrekam najtoplejšo zahvalo.

Anton Jaklič.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halčevy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Resna ponudba.

Mož, v najlepših letih, s posestvom in dobrim obrtom v velikem in prijaznem kraju Kranjske, želi zbog ženitve z gospodično ali vdovo v starosti od 25 do okoli 30 let, katera ima vsaj 3.000 gld. denarja, seznaniti se.

Le resne ponudbe, če možno s fotografijami, katere se na zahtevanje takoj vrnejo, naj se blagovolijo na upravnistvo tega lista pošiljati. — Diskrecija z možato besedo zagotovljena.

(706—1)

Tukajšnji občeznani in priljubljeni, najfinjši

pristni brinjevec,

kakor tudi

(708—1)

borovničar,

najboljše sredstvo zoper grižo, razpošilja J. N. Rant v Polhovem gradcu nad Ljubljano.

Najboljša pitna voda pri epidemijah.

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujoče pice, i kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Oženjenega žagarja

za dve žagi vsprejme takoj v službo

Alojzij Kočevar, vulgo Medičar,

(696—2)

v želimljah pri Ljubljani.

Dva dacarja,

dobro priporočena, vsprejme takoj

Fran Fišer,

(703—2)

užitinski zakupnik v Kamniku.

Somenj v Mengiši,

ki je bil zaradi zdravstvenih razmer prepovedan, dovolila je slavna c. kr. deželna vlada na prošnjo županstva in se bode vršil na določeni dan

v sredo 29. septembra t. l.

Županstvo v Mengiši.

(699—3)

Jan. Levec, župan.

Sadjerejcem kranjskim!

Tukajšnji list razširil je vest, da kupčevalci jabolk z Virtemberškega ne morejo poplačati kupljenih jabolk in da so jo popihali. Dotični list je to vest prostovoljno sam preklical.

Mi podpisani trgovci z jabelki z Virtemberškega naznanjamo sadjerejcem kranjskim, da stanujemo v gostilnici „pri Bavarskem dvoru“ (Bairischer Hof) na Dunajski cesti in da smo do sedaj še vsa kupljena jabolka pošteno plačali, kar hočemo i v prihodnje.

Mi kličemo vsacega, kateri ima do nas kako opravičeno terjatev, dasi za nobeno ne vemo, da naj pride v gostilno „pri Bavarskem dvoru“ in mu jo bomo poplačali.

Ob enem pa naznanjamo sadjerejcem kranjskim, da je trgovina za jabolke vsak dan od 8. do 12. ure zjutraj v gostilni „pri Bavarskem dvoru“ na Dunajski cesti.

Vsako kupljeno blago plačalo se bode takoj točno.

Naša navzočnost v Ljubljani ima namen, da odstranimo odslej vse mešetarje, da imajo sadjerejci priliko, prodati jabolka za boljšo ceno.

S spoštovanjem

Christian Vetter, Esling. Viljem Stoll, Wangen. F. R. Klöpfer, Stuttgart. Molt Adlerwirth, Untertürkheim. J. B. Weber, Roschah v Švici. G. Humel, Reitlingen. (701—2)

Naznanilo.

Udano podpisani se priporočam slavnemu občinstvu in prečastiti duhovščini za vezanje knjig, ker sem preskrbel

knjigoveznico

s stroji in z vsem potrebnim orodjem, da lahko prevzamem vsako v to stroko spadajoče delo in ga hitro, lepo in kolikor mogoče po nizki ceni izvršim.

Dalje priporočam, da se pri meni dobivajo tudi vsake vrste knjige pripovedne in molitvene, vezane na več načinov, kakersne le kdo želi, dražje in cenejše; dobivajo se pri meni tudi svete podobice in voščilni listi itd. vse za ravno isto ceno, kakor v drugih knjigarnah. (662—3)

PAVEL BIZJAK,

knjigovez in knjigotržec,

v Škofji Loki h. št. 42.